

faaer det afgjort mellem vedkommende commu-
nale Autoriteter og Regeringen, om der vir-
keligt er Trang til at paalægge Befolkningen
en saadan Skat eller ikke. Det er jo noget
Begnende, som vi fordre ved større Forhold.
Naar der skal bevilges en Skat, fordre vi saa-
ledes, at Repræsentationen og Regeringen skulle
være enige om at erkjende denne Stats Nød-
vendighed, og først, naar denne Nødvendighed
er erkjendt, naar det fra begge Sider er er-
kjendt, at der er Anledning til at paalægge en
saadan Skat, maa Befolkningen finde sig i, at
dens Repræsentanter ordne Skattens Opkræv-
ning og Anvendelse, saaledes som det paa hvert
Sted er hensigtsmæssigt. Jeg anseer den Fri-
hed, som ved Endringsforslaget vil tillægges
Communalrepræsentanterne, for virkeligt ikke at
være større, end at man godt kan give dem
den, hvorimod jeg vilde ansee det for uheldigt,
om der ved en Communalbestyrelses Beslutning
skulde paalægges nogen Mand en Skat. Det
er Noget, som idetmindste forekommer mig ikke
at harmonere med de Principer, som hidtil ere
gjorte gjældende her i Salen eller andre Steder.

Formanden: Da den Feil, der er ind-
løben i Endringsforslagets § 3, at der kun
staaer Placaten af 29de October istedetfor Pla-
caten af 29de October 1824, paa en Maade
forklares derved, at den samme Placat er nævnt
i Forslagets § 1, antager jeg, at Thinget ikke
har Noget imod, at den betragtes som en Feil,
der kan rettes uden Videre. Hvis der altsaa
ikke fra noget Medlems Side gjøres Indsigelse
derimod, tør jeg saaledes gaae ud fra, at jeg
kan rette denne Feil.

Ordføreren: Jeg kan ikke nægte, at
jeg virkelig undrer mig Noget over, hvad den
høitærede sidste Taler vilde paastaae om dette
„at“; jeg skal ganske lade det staae hen, thi
jeg anseer det for at være af en temmelig un-
derordnet Betydning; men at dette Ord ikke
kan blive staaende, troede jeg isvrigt var Noget,
hvorum Enhver med Vished maatte kunne over-
bevise sig. Hvad angaaer den ærede Talers
Dittringer om Skarpsindighed eller Ufarsindig-
hed, saa forstaaer jeg ikke, hvorledes han mener,
at en saadan speciel Bestemmelse, som den i

§ 2, skulde kunne gives Anvendelse paa Landet.
Der staaer jo nemlig ganske simpelt dette: „Den
kongelige Resolution af 11te December 1816 er
ubbidet til at gjælde for Kjøbstæderne“. Naar
der nu i en senere Bestemmelse staaer, at nær-
værende Lovs Bestemmelser — altsaa ogsaa
den her nævnte — kunne gjøres gjældende uden-
for Kjøbstæderne, saa kommer jo den Bestem-
melse, at Kongelig Resolution af 11te Decem-
ber 1816 kun finder Anvendelse paa Kjøb-
stæderne, til at staae i den gresleste Modsatning
til den sidste Bestemmelse, der vil ubvide den
til Landet. Den specielle Bestemmelse, som
indeholdes i § 2, kan man ikke give Anvendelse
paa Landet, medmindre den affattes saaledes,
som jeg før tillob mig at nævne: Kongelig Re-
solution af 11te December 1816 finder An-
vendelse paa alle Hunde, som bestandig holdes
bundne. En saadan almindelig Udtalelse vilde
naturligvis kunne udvides til Landet efter § 3;
men saaledes som denne Bestemmelse for Kjøb-
stæderne er affattet, kan ligesaa lidt den som
Bestemmelsen i § 4 finde Anvendelse paa
Landet. Der staaer i § 4: Nærværende Lov
er ikke gjældende for Færøerne; denne Bestem-
melse kan naturligtvis heller ikke gives Anven-
delse paa Landet, fordi den gjælder et andet
Omraade; den ene Bestemmelse er givet for
Færøerne og den anden for Kjøbstæderne, og
det kan ikke lade sig gjøre at ville udvide disse
Bestemmelser til at gjælde for Landet, med-
mindre de være affattede i en mere almindelig
Form. For mig stiller det sig aldeles klart, at
§ 2 ikke kan udvides til at gjælde andre Steder
end i Kjøbstæderne. — Naar det ærede Medlem
finder, at der her er Tale om en Skattelov,
saa synes jeg, at vi dog maae være komne bort
fra, at der her skulde være Tale om det, som
i Almindelighed kaldes en Skattelov. Her er
ikke Tale om et fasttalt Diemed, om at ville
bringe en eller anden Kasse den Indtægt; det
er noget aldeles Underordnet, at en eller anden
Kasse til Syvende og Sidst kommer til at
oppebære de Penge, der komme ind ved at
lægge en Afgift paa Hunde. De tilfalde oveni-
kjøbet selve Kredsens fælles Kasse, som ellers
paa anden Maade maatte sørge for Dækning
af sine Udgifter, enten ved en Skat paa For-
mue eller Leilighed eller ved en Skat paa Hart-